

ובכן, אפילו קדחת האביב ומירוץ הזיון הערבי לא הצליחו, כך ניראה, לעשות שטיח פתוח לראש הישראלי המצוי. ועדיין נאלצת אני לשאול: מדוע, כשכחור מפנה את ראשו אחר נערה יפה ברחוב, מוכרח חברו החכם להוסיף בקול רם — "כן, כן, מה שלא יעשה הסבע, יעשה הצבע".

אינני סובלת מתסביכי מחנכת, אבל מה דעתכם להמציא משהו מקורי יותר?

★ ★ ★

אף סודר וקמץ

לי כבר אין דיעה. אני רק גיאה להוסיף ש זה מסוג המיסטימים הקלאסיים והמאלפים ש סטודנטים למדעי החברה, בלשנים, פסיכיאט רים וקצינים מבחן יוכלו למצוא רק במדור שלי. ותסלחו לי אם לפני שבועות מספר עדיין שאלתי ל תומי — "הישלנו עתיד?" מפני שעכ שיו אני בכלל שוא לת את עצמי אם יש לנו הווה.

אני נערה בת 17 שנה עם גובה של 167 ס"מ. ידעת ה בריות נתברכתי ב יופי, יותר איני רו צה לאמר בשבחי. תשאלו בחדאי מ דוע אני פונה אליך, לא כן?

אהרוני

עדיין לא מצאתי את האידואל שיצרת בדימיוני! והוא — גבר מבורך בשכל ויד פ. אחרי כזה אני נטרפת. בלי סגולות אלו שלא ינסו להתקשר איתי. אינני מסוגלת לאהוב בחור חסר שכל ויופי. רוצה להכיר בחור שסיים צבא, הרוצה ללכת ברצינות עם נערה. גילו 20-22 אביבים. שכל! מסתפקת אם יש לו השכלה כל

לית, שידע להחליף דיעות, ולתלק רשמים עם כל נושא שבעולם. יופי: גובה עד 172, היסוד של ביריון. אני מאד אלרגית לביירוניס. בבקשה עיניים שחורות ושיער שחור, עומדת על זה בתור קף. אני רגישה מאד לסמנה האף, בבקשה אף קטן וצר ואפילו סולד מעט. לטיום אני מבקשת לקבל ממכתב ראשון תמונה, ואת מקום מגוריו שיהיה כן תלאביב-רמת-גן וסביבתה, ואפילו מפתח-תקווה.

הכתובת שלי: סלון זיו, רחוב באליק 71 רמת-גן, מקוה שתפרסמי אותה עם שמי ותמונתי: מרים אהרוני.

מקוה שלא גרמתי לך כאב ראש, או אקסטזה.

★ ★ ★

האני האמיתי שלי

לא איכפת לי שיש מאוכזבים הנהנים מאיבוד לדעת עצמי על ריצפת האוטובוס (קו 4). איכפת לי שיש סאדיסטים המחלי טים להתחדות לפני, לפחות פעם בחודש. אינני מבינה, איך מישהו מסוגל לספר ב פרטורט כמו עושה זאת כאן צפריר ל על חוייות הלב והפרעות-אהבה, מבלי ש ישאל את עצמו את מי זה מעניין בכלל. לא איכפת לו לפרסם את מעונו: צפריר ל ת.ד. 158 פתח-תקוה.

כל האביבים הרבים שעברתי, והם רבים מאד, נישאר בתוכי, באין אשת אדם הרי א ייה שאחשוף אותם בפניה... אין צורך לאמר דבר עלי.

הוא מילא עמוד שלם נוסף כדי להוכיח עד כמה הוא צודק: "... לא אהבתי להציג את עצמי לראותה, לא בגלל היותי צנוע, א לא משום שהאני האמיתי שלי, נישאר מעבר לכל הדברים המפתים שיכלתי לה ציג... רבת חשבתי מה הן התכונות שהייתי רוצה בעברתי... שלימות? לא רק שאינן בעולמו, אלא זה גם מחסל כל מאבק למען השימיות. כנות? לא רק לא

לשקר, אלא גם שתחשף את החיותה בפני הרוחש לה אימון. וניזכרתי בממשלת עול מי שרהחוף שלי קפדן. אבל הרבה יותר ממנו שרהפנים".

שרהחבורה שלך יעניין הרבה יותר את נערתי, האמן לי.

★ ★ ★

אהבה בגן: "את יכולה להיות הח ברה הכי טובה שלי, מפני שאת דומה יו תר לילד ולא לילדה. ואני אוהב אותך הכי הרבה אחרי שושיק, נאוונה, רינה וע מוס. מפני שאת השכנה שלי, ואני לא צריך ללכת כל כך הרבה. והיום תודך לתת לי לק מהגלידה שלך, ואם לא תתני אשכור לך את הראש שלך".

★ ★ ★

גם בארזים נפלה

קדשו צים, קיראו עצרה, איספו עם. פרחי רבנות קוראים וכותבים לי. עד אנה? לפני שנתיים, בהיותו בן 16, עזב צבר חיפאי את כפר ה נוער הדתי. מאז ב נועיה מצוי הוא ב ניו יורק סיטי באר ניברסיטה של רב ניס. והיהו מבקש להתכתב לשם שמי יים עם חברה בגי ל "בעיקר מהמין היפה". ועד שהוא יחזור, בקרוב, לש רת בצבא, הריהו מוצר פורטרט באני פאס — בתקוה ש החברה החיפאים זר כרים שזה דוד סטמפל אבל עם זקן. זר כרים כתובתו:

סטמפל

David Stempel, 86-16, 120 St., Richmond Hill 18, N.Y., U.S.A.

★ ★ ★

משורר באתלטיקה קלה

"הרוח נושבת במשב כה רופף, / ואותך אוהב / אדם די עיפי..."

מה הפלא, אם פרט לזה עוסק המשורר (1/1337) בארכיאולוגיה, כדור סל, מוסיקה, צילום, היסטוריה, פלרטט, סיוף, ספרות ואתלטיקה קלה. שום נערה עם ניצוץ אני

שי, אני תקוה, לא תעז להכביר עליו גם במכתביה. משקלו רק 70 ק"ג.

★ ★ ★

כבר יומיים בערך שהעיתונות העברית לא מצטטת את דידן מנוסי, הסובל מזה בחשאי. אני האחרונה שארחם עליו, אבל אין לי משהו יותר טוב ברגע זה, עימכם הסליחה. אמר הא: "הרע שמתחתינים, הוא לא בזה שאי אפשר לבגוד יותר, אלא שאי אפשר לספור".

אבל אומרים שזה של מכס פוגל.

★ ★ ★

אחת הסיפשויות של אורה, זה לעשות את עצמה חכמה.

★ ★ ★

ביקני בעמק

הסיפיר הידוע. או מצאו אחת בביקני, כן, והיא חוללה מהומות בקרב החברה, ותפוקת עבודתם יר דה, ושאיני אמצא להם אותה, הם מת חננים. תאונות כא לו חדלו מומן לע שות עלי רושם. א בל אימרו, מדוע זה היה מוכרח לקרות עם פלחים מ העמק, שהערכת ע עתה כאלמנט הב ריא של המולדת? אם א.ד. גורדון מת הפך עכשיו בקיב ר, יש לו סיבה טובה. הם בני 21-22 ו שכחו למסור כתובת מדוייקת (2/1337), מרוב בושה מוצדקת.

אדמונית

★ ★ ★

מילון שימושי: יש לה רגלי סקר דה, עיניים של פזר, וגוף של סטידיבייקר. זאת אומרת: רגליים עקומות, עיניים פזולות, וגוף עם חזית זהה לאחור.

מלא כמו בחורף בכסית — מקום צפוף, וואילן — מצא עם כסף, פנוי להובלה — גרושה/ לעשות אופטיקה — להביט על חתיכות

סיפורי המיקרא - למבוגרים

כל הסיפור ההירואי הזה של יציאת מצרים קדמה התחלה פרוואית ביותר, ים אוד ביקש פוטיפר, שר הטבחים על אפץ חותם הרביעי, למנותו לסריק המלך פגי לקבל תוספת משכורת. מקצוע מצוי, בפ רט לאיש שניחן בנטייה טבעית כלפיו.

מי שסבלה מהעליה בדרגה היתה הגברת פוטיפר. אלא שהיא החליטה הצפצף על אמון שגברת כמוה לא זורקים ככה סתם לכלבים. שהיא שחה עדיין ונקשקת יותר מכל אסטמה או קליאופטרה על גדות הני אור. היא היתה מספיק מקוגרת לדעת, שאם לא תעשה זאת מייד — ההפסד יהיה כולו שלה. בגילה אסור להסס הרבה.

לא היתה לה שום בעיה, בבצוע המבטיה. מאדאם לא נאלצה, כמו נשות-המצר האחרות, לקבוע את המיפקחה, עלה במתירות תתקרקעיות של פיהריות, או על מצבת סריות בבית-קברות עשירי, או באינה מיק דש אפל של חורף. בשביל מה לה כל זה, אם היה לה כל הקוסוס בבית? אם ממילא הוסיבב שפרה-השינה שלה משרת צעיר ויפה-תואר, מחוסר-עבודה כמעט? ממוצא בוני אומנם, אסיאת, אבל תמיר כאובליסק, חזק כספינסס ובעל סנתר מגולה למשעי. תופעה שאליה היתה רגישה מאז נישואיה לסרסוס הקארמירסוס, ובכלל, היא לא היתה, די קשישה שיהיו לה בני משלה בני 17, ולכן גרמה אומר לאמץ קצת את יוסף.

"הלו, יוסי", אמרה לו בוקר אחד, אחרי מסיבת-יושמינים מרעננת, בחיוך מסתורי כזה, לגמרי-לא-אימהי.

צפע צעיר התכבל על צווארה. הגברת המשיכה להביט בענין ולשאלו סתן נמוך, מתמשך ונוטה חסד: "רוצה קצת לטייל איתי? הוא כבר לא יצא יומיים."

האמת היא שיוסי היה נבוך. אפילו מזוי עזע. בתור משרת טוראי לא היה רגיל שישאלו אותו הרבה, משהו לא בסדר כאן,

יום, כשהסרסוס היה נוסע למשרד, היו הש ניים מסתגרים בחדרה המבושם בריח המור, ויוסי היה פותר ופותר לה חלומות.

ואז, ביום המסין אחד, 250 שנה לפני מכת בכורות, סירב העלם לפתור את חלו מותיה המפורסם של בעלת-הבית שלו. היא ניתקפה בהיסטריה. נורא, ריחם הלב הו הווי החם שבו, כל כך פיתאומי בשבילה. אבל מה הוא יכול היה לעשות? אם ברגע זה כבר פגישה עם החדרנית שלה, הצעירה ממנה בשלושים שנה?

"מנור! ככה מתנהגים?" צוחה בעלת-ה

נורא כדאי לה, אם את חופאת. למר למה שלכל הדיפאיות הזלך קלף משה גע זליה וביא, חיה הררית, חנה מסיב גרעדן, זיהה דודן, והזו מאלוראדו — תקוה סור.

זענה כהנא היא הכוכב האחרון ש דרך בשמי הכרמל, אבל הראשון שלא ידאו בכלל את פניו על המסך. היא מצולמת רק מאחור — כנערתו הגרמ נית של שמעון ישראלי, בטרסו החדש — המרתף.

זה היה ככה: זענה בת ה-21, בת עליית-הנוער מפולין, הלכה לפני שנה לצילומי מיבחן. היא תמיד הרגישה ש היא מתאימה להיות שחקנית-קולנוע, וגם אמרו לה. החדרות היתה קשה. אבל שטרותיה וגבה הפנינו כישרון פילמאי מעולה, וקיבלו, על המקום. תפ קיד מרכזי אילס לצידו של שמעון. אם גב יקבל אייפס אסקר, יהיה זה של חנה מונעמד רציני.

לנערת הפלאש-בן קוראים בחיפה חנה רוקנרול, והיא די מתנגדת לזה, מפני

בית, חיוורת כמו אביה החנוט, שניצב מהר דר בפנית החדר, דחקא היום כשקניתי לך גליבה חדשה? היא הוציאה אז שאבריה יקרה והמשיכה לילל: "אני מאבדת את עצ מי לדעת אם תלך מכאן, אתה שומע?"

מוכן שהוא שמע, ואפילו חיכה לזה בכל יון צנינים. אבל לא. היא התחרטה לצערה, על המקום. ללא מלים מיותרות הפשיטה אותו מהגלימה הכחולה שקנתה לו וזרקה את גוף אפולו הנהדר שלו לרחוב הסואן. ישר לזרועות הקהל הפלבאי, שמחא כפיים לעד שאמר "לא! לאצולה."

היא לא שכהה לגשת לחלון באותה הזדמנות, לועוק "הצילו! הצילו!" לחזור לחדר ולקרוע במידה נאותה את שימלתה שהיתה מונחת מהבוקר על המיזנון. מפני שצריך לעשות רושם טוב על השכנים ול הגיט למשרטה עובדה מוגמרת ואכזרית.

חוליי גראמון הקדושים, שטיילו שבעים להנאם בשדרה החמישית, הסמיקו מעלבון המסוריות והרכינו לאות אבל את זנבם. הם לא היו רגילים להפקרות כזאת מצד בני-אדם, והחליטו עוד באותו יום להגיש אולטימאטום לאלוהים. אחרת יתפטר. אבל לא רק חיות-הבית הקדושות, מערומי גבר, בציבור שלמעלה משני צופים, נחשבו כבר בינאסטטיה ה-18 של מצרים, לכרטיס-כני סה לבית-הסוהר, ואסור גם לשכות, שליוסי היתה מצורפת גם האשמה נוספת, אם כי פחות חמורה, של הגברת המכובדת — ניסיון פרע לאונס.

אלא שכל זה היה רק לטובתו של המש רת הנוכרי. מפני ששם בכלא, התיידד עם כמה מחבריה-הממשלה המצרית, שנידונו ל מות בעזון עבירות כלכליות. הם עירבבו זכובים ושכיבי עץ (ראה בראשית רבא) בארוחת הצהריים של הוד רוממות צאצא השמש, שלרוע מזלם תפס את העניין עוד לפני הטרס.

מהם למד יוסף חתישתיים את בעיותיו השוטפות של עמק הנילוס, הציל בהזדמנות הראשונה את העם המצרי מחרפת רעב, ונעשה לאיש החוק ביותר במדינה. מאז שונא ועבד אלינאצר את היהודים.